

Hồi 8

Nhân Vong Vật Tại – Khó Nói Nên Lời

Ngày thứ ba thì hai người đến thành Bảo Định. Đây là nơi xưa kia gia đình Vệ Thiên Nguyên từng cư trú, chỉ có điều chàng ở là ngoài thành chứ không phải trong thành. Khương Tuyết Quân vốn ở Lai Vu nhưng phụ thân của nàng cũng đến Bảo Định cư trú và trở thành lân cư của Vệ gia. Vì thế, vừa đến Bảo Định thì Vệ Thiên Nguyên cảm thấy tâm sự dào dạt như sóng cuộn. Nơi này chàng rất quen thuộc nên cũng dễ dàng tìm ra một tiểu khách điểm trong ngõ hẻm để phù hợp với thân phận hiện tại của bọn họ. Vệ Thiên Nguyên thuê hai phòng và nói rằng bọn họ là huynh muội muốn nam lai thăm người thân, quả nhiên chưởng quỹ của khách điểm không chút hoài nghi.

Tối hôm đó, đến nửa đêm thì Vệ Thiên Nguyên bật dậy, chàng mở cửa sổ nhìn ra thì màn đêm không trăng không sao, đây là bối cảnh tốt nhất để dạ hành nhân hành động. Chàng thay bộ dạ hành y rồi lặng lẽ rời khách điểm.

Thành Bảo Định tuy rộng lớn nhưng với kinh công của Vệ Thiên Nguyên thì việc xuất hành trong đêm không phải là chuyện khó. Sau khi rời thành chừng nửa canh giờ thì chàng đã tìm đến nơi ở cũ trước đây. Xưa kia hai nhà Vệ - Khương ở gần nhau dưới chân một ngọn tiểu sơn, gần đó còn có mấy lân gia nữa, nhưng sau khi xảy ra chuyện hai nhà Vệ - Khương bị thiêu rụi thành bình địa thì những lân gia kia cũng sớm dời nhà từ lâu.

Vệ Thiên Nguyên đã luyện qua võ công thượng thừa nên mục lực cũng khác thường nhân. Tuy đêm không trăng sao nhưng chàng vẫn có thể nhìn thấy và phân biệt được cảnh vật ngoài xa ba trượng. Thế nhưng chàng làm sao có thể tìm ra cảnh vật quen thuộc lúc thiếu thời? Sau hơn mười năm ly biệt trở lại thì cảnh vật đã biến đổi. Hai nhà Vệ - Khương giờ đây chỉ còn một đồng gạch ngói vỡ nát, trên đồng hoang tàn đó mọc đầy cỏ dại. Hồ sen phía sau hai nhà đã biến thành một vũng nước hôi thối.

Vệ Thiên Nguyên xót xa đứng tưởng tượng cảnh năm xưa trong đồng gạch ngói hoang tàn. Ngày xưa chàng thường cùng Khương Tuyết Quân đi bắt dế, bây giờ nghe tiếng dế kêu, chàng bất giác trầm nghĩ:

- “Hiện tại cỏ dại mọc đầy, nhất định là có nhiều dế hơn trước. Ôi, đáng tiếc là không còn Tuyết muội nữa.”

Trong lòng chàng trầm kêu “Tuyết muội” nhưng không ngờ chàng lại nghe được hai tiếng “Nguyên ca” rất thật.

Thanh âm tuy phiêu hốt như có như không nhưng từ tiếng kêu thê lương đó chàng nghe và nhận ra âm giọng của Khương Tuyết Quân. Chàng vội phi thân đến trước và thấy có bóng người lấp loáng trốn vào đống gạch ngói.

Vệ Thiên Nguyên bị khơi dậy lòng tình nên bất giác gọi lớn:

- Tuyệt Quân, Quyết Quân, bất luận nàng là quý hay là người, ta cũng xin nàng cho ta gặp một lần.

Chàng vừa lên tiếng thì quả nhiên có bóng người xuất hiện. Không phải là quý mà là người! Và có đến hai chứ không phải một người. Nhưng đáng tiếc, không phải Khương Tuyệt Quân mà là hai đại hán to lớn.

Hai đại hán đồng thanh quát lớn:

- Vệ Thiên Nguyên, người thật to gan, còn dám trở lại nơi này sao? Hừ, dù người là Phi Thiên Thần Long thì đêm nay người có mọc cánh cũng khó bay thoát!

Vệ Thiên Nguyên vung hữu thủ đánh phủ đầu một chưởng nhưng đại hán đứng trước không tránh né mà gặp người xuống rồi vung tả chưởng đánh thẳng vào yết hầu Vệ Thiên Nguyên. Đồng thời hữu thủ quét ngang ra phong bế chưởng lực của đối phương. Vệ Thiên Nguyên thét lớn:

- Khá lắm!

Rồi phát tả chưởng hóa giải thế công của gã đại hán, cùng lúc chàng biến hữu chưởng thành trảo chụp vào vai phải của đối phương. Thủ pháp mà song phương thi triển đều cực kỳ lợi hại.

Nói thì chậm nhưng diễn biến cực nhanh, trong chớp mắt đại hán thứ hai đã tấn công vào bên trái của Vệ Thiên Nguyên. Binh khí của gã này là một đôi phán quan bút, nhằm Dã khí huyết dưới khuỷu tay Vệ Thiên Nguyên điểm tới. Trong bóng đêm dày đặc nhưng gã này nhận huyết cực kỳ chuẩn xác.

Vệ Thiên Nguyên không dám khinh địch, chàng vội nhào người qua một bên tránh né đồng thời thi triển công phu Long Trảo Thủ chụp vào Kiên Tĩnh huyết của gã này. Cùng lúc đó chàng cũng đã tiếp gã đại hán thứ nhất một chưởng. Chỉ nghe “soạt” một tiếng, y phục Vệ Thiên Nguyên bị xé rách một mảng, hai đại hán kia bị chưởng lực của chàng đẩy lui ra sau hai bước. Nhưng hai gã này vừa lui lại tiến lên ngay, rõ ràng là không bị thọ thương gì. Vệ Thiên Nguyên thi triển Long Trảo Thủ tuyệt kỹ của Tề gia nhưng vẫn chưa thể chụp trúng xương vai của đại hán sử dụng phán quan bút.

Chàng giật mình trầm nghĩ:

- “Thuộc hạ của Tiêu Chí Dao có những nhân vật cao minh như thế sao?”

Nghĩ đoạn chàng vận toàn lực thi triển quyền chưởng cùng phát ra một lúc, uy thế như khai sơn phá thạch. Trước đấu pháp cương mãnh của chàng hai đại hán có vẻ khiếp sợ, chưa bại nhưng chúng đã quay người bỏ chạy.

Vệ Thiên Nguyên đang ưu phiền không có chỗ phát tiết nên hai gã đại hán trở thành đối tượng bất đắc dĩ.

Chàng quát lớn:

- Các người tự đến tìm cái chết mà còn muốn chạy hả?

Lời chưa dứt thì thân hình chàng đã phóng lên đuổi theo.

Một gã đại hán vung tay ra sau và quát:

- Cút con bà người đi!

Tiếng quát chưa dứt thì đã nghe “ầm” một tiếng, ám khí nổ tung ngay trên đầu Vệ Thiên Nguyên.

Trong chớp mắt thân hình Vệ Thiên Nguyên đã bị một màn khói dày đặc vây phủ. Chàng vội thi triển chiêu Hoàn Tảo Lục Hợp quét sạch đám khói mù tản ra. Bỗng nhiên chàng ngửi thấy mùi dị hương rất nhạt nên vội phong bế hô hấp. Tuy chỉ ngửi phải một chút hương khí nhưng chàng đã cảm thấy đầu quang mắt hoa, thân hình chao đảo muốn ngã. Ngay lúc đó, chàng nghe một giọng lạnh lạnh quát lớn:

- Tặc tử, các người dám dùng loại ám khí tàn độc như thế à, xem kiếm này!

Vệ Thiên Nguyên vừa mừng vừa kinh, vì người đến không phải ai khác mà chính là Thượng Quan Phi Phụng.

Trong bóng đêm dày đặc chỉ nghe mấy tiếng binh khí giao nhau, tiếp theo đó là tiếng bước chân chạy vội vàng, hình như hai đại hán đó thọ thương và bỏ chạy.

Chớp mắt Phi Phụng đã đến bên cạnh Vệ Thiên Nguyên, nàng nói:

- Chàng có sao không? Thử vận một vòng chân khí xem có trúng độc hay không?

Vệ Thiên Nguyên lập tức tọa thiền vận chân khí qua ba vòng thì tinh thần bình phục hơn nửa rồi.

Chàng nói:

- Thứ mê hương này thật lợi hại, hiện tại ta cảm thấy như uống cạn bầu rượu vậy. Nhưng chân khí vẫn có thể vận hành như cũ, huynh tin rằng không đến nỗi bị trúng độc!

Phi Phụng thở phào một hơi rồi nói:

- Vậy thì muội yên tâm rồi. Chàng biết đó là loại ám khí gì không? Là Hương Vụ Đạn của Thiên Ma Giáo ở Tây Vực đấy. Có hai loại vô độc và hữu độc, nhưng dù là loại vô độc thì cũng khiến người ta ngủ mê ba ngày! Vệ ca, không ngờ công lực của chàng không những hồi phục mà còn tăng tiến hơn trước, thật là đại hạnh đáng chúc mừng.

Vệ Thiên Nguyên cũng từng nghe nói về sự lợi hại của Hương Vụ Đạn, chàng suy nghĩ một lúc thì chợt hiểu ra nên mỉm cười nói:

- Đây không phải do công lực của ta tăng tiến mà là do Tùng Tử Tửu nàng tặng cho ta. Nàng hòa Bích Linh Đan vào Tùng Tử Tửu cho ta uống nên bây giờ bách độc khó xâm phạm cơ thể. Nhưng ta còn có một chuyện vẫn chưa hiểu được.

Phi Phụng liền hỏi:

- Chuyện gì?

Vệ Thiên Nguyên định nói chuyện gặp Khương Tuyết Quân nhưng lòng chàng do dự bất định, bởi lẽ chàng không biết vừa rồi mình gặp hồn quỷ hay là Thượng Quan Phi Phụng cố ý giả làm Khương Tuyết Quân? Do vậy chàng suy nghĩ một lúc rồi hỏi lảng sang chuyện khác:

- Tại sao nàng cũng chạy đến đây?

Phi Phụng đã sớm liệu đoán câu hỏi này của chàng nên mỉm cười đáp:

- Khi chàng lặng lẽ rời khỏi khách điểm thì muội cũng đuổi theo. Có lẽ vì chàng luôn mong gặp Tuyết Quân tử tử nên không phát hiện có người theo sau mình.

Vệ Thiên Nguyên giật thót người, hỏi lại:

- Vậy có nghĩa là nàng đến đây sau ta phải không?

- Đúng vậy, tại sao chàng lại hỏi muội như thế?

- Nàng có thấy Khương Tuyết Quân không?

- Chàng thấy cô ta à?

- Ta đã thấy cô ta! Nhưng không biết đó là hồn phách của cô ta hay là... hay là...

- Người ta nói ban ngày có suy nghĩ ban đêm có mộng. Chàng lại đang đi trong mộng đẹp, chỉ vì không thời khắc nào không nhớ đến Tuyết Quân tử tử nên chẳng trách không phải trong mộng cảnh chàng cũng có thể gặp cô ta.

- Đích thực là ta thấy cô ta, tuyệt không phải là mộng.

Phi Phụng bật cười rồi nói:

- Chàng biết là mình đã gặp ai không?

Vệ Thiên Nguyên ngạc nhiên hỏi:

- Không lẽ lại là nàng?

Phi Phụng nói:

- Không sai, là muội. Muội thấy chàng đứng như si như dại bên đồng gạch ngói đổ nát than thở nên muội đoán chắc là chàng đang tưởng niệm đến Tuyết Quân tử tử. Vì vậy muội mới lướt qua trước rồi nấp vào đồng gạch ngói giả làm Tuyết Quân tử tử để trêu đùa chàng đấy thôi.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Nhưng y phục nàng mặc là hắc y còn y phục của thiếu nữ ta thấy đúng là bạch y mà?

- Đêm tối thế này mà chàng nhìn rõ như vậy à?

- Ta chỉ nhìn thấy hình bóng cô ta lấp loáng rồi lập tức biến mất, nếu cô ta mặc hắc y thì hà cớ gì phải trốn mau như vậy. Vì trong đêm tối nhất định ta không thể trông thấy người mặc hắc y.

- Chàng chỉ nhìn thấy một bóng người thì làm sao có thể đoán định là cô ta?

- Cô ta có bị thiêu thành tro thì ta cũng nhận ra. Vả lại bình nhật cô ta thích mặc bạch y, khi ta thấy bóng người đó thì cảm thấy trước mắt chợt lóe sáng nên có thể biết là bóng trắng chứ không phải bóng đen.

- Trong ngôi cổ miếu hôm trước, chàng đã từng hai lần tưởng muội là Tuyết Quân tử tử. Nhưng muội là người có đủ huyết nhục chứ chưa bị thiêu cháy thành tro.

Vệ Thiên Nguyên không thể tranh biện lại nên đành nói:

- Nhưng nàng mặc hắc phục, tại sao lại có thể xuất hiện bằng bạch y?

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Chàng coi xem đây là cái gì vậy?

Nàng lắc lắc chiếc vòng trên tay và nói tiếp:

- Vòng ngọc này là Hán Bạch Ngọc, bóng trắng mà chàng vừa nhìn thấy là từ vật này phát ra.

Vệ Thiên Nguyên không nói nhưng thầm nghĩ:

- “Bóng do vòng ngọc phát ra và bóng người hoàn toàn khác nhau, tại sao ta không thể phân biệt được?”

Chàng lại nghĩ đến một điều mà chưa từng nghĩ đến:

- “Mấy ngày trước trong lúc ta thọ thương thần trí không sáng suốt nên mới nhận lầm Phi Phụng là Tuyết Quân. Nhưng vừa rồi ta hoàn toàn sáng suốt mà.”

Tuy nghĩ thế nhưng vì Phi Phụng một mực khẳng định bóng người chàng vừa nhìn thấy vừa rồi chính là nàng nên Vệ Thiên Nguyên đành nghi thần nghi quỷ chứ không thể cùng nàng tranh biện được nữa.

Thượng Quan Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Trời cũng sắp sáng rồi, chúng ta mau trở về khách điểm thôi.

Vệ Thiên Nguyên trầm ngâm một lúc rồi bỗng nhiên nói:

- Phi Phụng, ta thỉnh cầu nàng một chuyện. Nàng đồng ý thì ta mới đi.

Phi Phụng bĩu môi và nói:

- Con người chàng thật là khó ưa, còn chuyện gì nữa?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Chuyện này chẳng phí một chút sức lực. Xin nàng hãy gọi ta một tiếng Nguyên ca.

Phi Phụng nói:

- Đang không tự nhiên tại sao bảo muội gọi là Nguyên ca?

Nàng ngừng lại phì cười rồi nói tiếp:

- Thì ra chàng nghe Tuyết Quân gọi chàng phải không? Chàng muốn muội bắt chước giọng Tuyết Quân gọi chàng một tiếng nữa không?

Nói đến đây thì nàng thở dài rồi tiếp:

- Nguyên ca, chàng cứ tiếp tục nghĩ mông lung như thế thì sẽ trở thành người bị bệnh thần kinh mất. Vì thế muội không thể giả giọng Tuyết Quân gọi chàng nữa. Ôi, chàng si tưởng thành cuồng như thế, không chừng nghe tiếng dế kêu cũng cho đó là cô ta gọi chàng.

Vệ Thiên Nguyên thầm nghĩ:

- “Không đúng, tiếng ta nghe được quyết không phải là tiếng dế kêu!”

Âm giọng của Khương Tuyết Quân dường như vẫn vang vọng bên tai chàng:

- Nguyên ca, Nguyên ca!

Tiếng kêu thê lương nghe đến não lòng.

Thượng Quan Phi Phụng có tuyệt kỹ Phúc Ngữ nên có thể giả giọng người khác nhưng nàng tuyệt đối không thể giả được tiếng kêu thê lương não ruột của Khương Tuyết Quân. Bởi lẽ cảm tình thì không thể nào giả được. Cũng chính vì lý do này mà Vệ Thiên Nguyên muốn thử nàng.

Nhưng Phi Phụng đã nhất quyết không muốn thì chàng làm sao miễn cưỡng nàng? Và lại bản thân chàng cũng cảm thấy Thượng Quan Phi Phụng đã quá thiệt thòi vì chàng rồi.

Đang lúc chàng bấn loạn thì nghe Phi Phụng buồn bã thở dài một hơi rồi nói:

- Mỗi người đều có lý do để cầu cho tâm được yên, nếu chàng cho rằng người chết vẫn chiếm một vị trí quan trọng hơn người sống trong tim chàng thì chàng hãy ở lại đây bầu bạn với hồn phách của Tuyết Quyên tử tử. Muội cũng không miễn cưỡng chàng cùng đi với muội nữa.

Vệ Thiên Nguyên bất giác nói:

- Nàng là người tốt nhất đối với ta, làm sao ta có thể xem nàng là người không có quan hệ trọng yếu? Xin nàng đừng nói như thế, ta cảm thấy khó chịu còn hơn bị nàng mắng.

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Chàng thật sự cho rằng muội là người tốt nhất đối với chàng sao? Không hẳn như thế đâu.

- Gia gia cũng là người rất tốt đối với ta. Lão đã giáo dưỡng ta thành người và xem ta như tôn nhi (cháu nội) nên lẽ đương nhiên là rất tốt đối với ta.

- Thế muội tốt với chàng là lẽ không đương nhiên à? Hay chàng cảm thấy chúng ta vốn là người xa lạ nên muội đối tốt với chàng là có dụng ý?

- Không, không phải như thế. Nàng... nàng chớ đa nghi...

- Vậy thì nên thế nào?

- Ôi, ta không biết phải nói thế nào. Nói chung là ta cảm kích nàng. Hơn nữa chính vì ta và nàng vốn không quen biết nên ta càng phải cảm kích nàng hơn.

Phi Phụng thở dài rồi nói:

- Không phải đối với người vốn không quen biết nào muội cũng tốt như thế. Ôi, muội cũng chẳng biết tại sao muội lại phải tốt đối với chàng như vậy?

Vệ Thiên Nguyên cảm thấy động lòng nhưng chàng không biết nên trả lời như thế nào cho phải.

Phi Phụng nhìn chàng một lúc rồi nói:

- Ngoài gia gia của chàng ra thì sợ rằng muội cũng chưa phải là người tốt nhất đối với chàng.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Không sai, Tấu Ngọc sư muội đối với ta cũng rất tốt. Nhưng thủy chung ta vẫn xem cô ta như là một tiểu sư muội.

Ý câu này chàng muốn nói sự tốt của Tề Tấu Ngọc đối với chàng và sự tốt của Thượng Quan Phi Phụng đối với chàng dường như không thể đánh đồng với nhau.

Phi Phụng gượng cười, nói:

- Chàng coi cô ta như một tiểu sư muội, thế chàng coi muội là gì?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Nàng không trách ta nói những lời chân thật tự đáy lòng đấy chứ?

Phi Phụng nở một nụ cười tươi như hoa, nói:

- Muội đang muốn nghe chàng nói những lời chân thật tự đáy lòng đây.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Được, thế thì ta nói thẳng vậy. Niên kỷ của nàng tuy nhỏ hơn ta nhưng cách xử sự làm người thì lão luyện hơn ta nhiều. Trong lòng ta nàng xứng đáng làm một tỷ tỷ.

Sắc diện tươi cười của Phi Phụng đột nhiên biến mất nhưng nàng vẫn gượng cười nói:

- Được, vậy thì chàng hãy làm một đệ đệ ngoan ngoãn nghe theo lời tỷ tỷ nhé.

Vệ Thiên Nguyên mỉm cười nói:

- Được, đệ đệ xin nghe theo tỷ tỷ. Chúng ta cùng đi Dương Châu.

Hai người đi được một đoạn thì Vệ Thiên Nguyên chợt nhớ đến một chuyện nên hỏi:

- Phụng tỷ tỷ, những ngày ở kinh sư tỷ tỷ có gặp Tề sư muội không?

Phi Phụng đáp:

- Không.

- Vậy làm sao tỷ tỷ biết cô ta định đi Dương Châu?

- Thang Hoài Viễn nói cho ta biết. Hơn nữa theo tình lý mà phán đoán, phụ thân của cô ta đã đi với Ngân Hồ thì lẽ nào cô ta không muốn đi Dương Châu để gặp mẫu thân cô ta?

- Phán đoán này rất hợp lý, đệ cũng hy vọng là có thể gặp cô ta ở Dương Châu.

- Hiền đệ chưa từng gặp mẫu thân của cô ta phải không? Nếu các vị có thể tương hội ở Dương Châu thì quả thật là một cuộc đoàn viên ngoài mong đợi.

Vệ Thiên Nguyên trầm mặc không nói gì. Nhưng chàng không phải là người đầu gỗ, tuy Phi Phụng không nói rõ nhưng chàng đã cảm nhận được tâm ý của nàng đối với chàng.

Chàng trầm nghĩ:

- “Đáng tiếc là lòng ta đã trao cho Tuyết Quân rồi. Bình sinh ta trọng nhất việc ân oán phân minh, nhưng đối với ân tình của hai thiếu nữ này không thể nào đền đáp được rồi.”

Thiếu nữ khác mà lòng chàng nghĩ đến không cần nói cũng biết đó là sư muội Tề Tấu Ngọc của chàng. Chàng thừa biết tuy chàng xem Tề Tấu Ngọc như một tiểu sư muội, nhưng thực lòng vẫn có chút lo sợ, lo sợ việc chàng cùng Phi Phụng đi Dương Châu sẽ gây ra thêm chuyện phiền phức.

Dường như Phi Phụng cũng có tâm sự gì đó, nhưng hai người đều giống nhau là không ai chịu nói ra tâm sự của mình cho người kia biết.

*

* *

Dường như Vệ Thiên Nguyên không thể biết Thượng Quan Phi Phụng không những đã gặp Tề Tấu Ngọc mà còn là ân nhân cứu mạng của nàng. Đồng thời Phi Phụng cũng là ân nhân cứu mạng của Sở Thiên Thư. Thế nhưng cả hai người thọ ân này đều không biết, bởi lẽ sau khi bọn họ trúng độc được của Vũ Văn Hạo thì hôn mê bất tỉnh. Khi tỉnh lại cả hai đã

nằm trong một ngôi miếu hoang, cả hai đều không biết chuyện này là kiệt tác của Thượng Quan Phi Phụng.

Lúc này Phi Phụng đang đi bên cạnh Vệ Thiên Nguyên, trầm ngâm không nói là vì đang nhớ lại chuyện trên. Hôm đó nàng trở về nhà thì phát hiện Sở Thiên Thư và Tề Tấu Ngọc đã hôn mê bất tỉnh nhân sự. Nàng vốn có thể lưu bọn họ ở lại nhà của mình để cứu chữa nhưng nàng chợt nảy ra ý nghĩ cổ quái và ý nghĩ cổ quái này cũng có mục đích của nàng.

Nàng muốn dùng kế Dịch Hoa Tiếp Mộc đặt Sở Thiên Thư và Tề Tấu Ngọc vào cảnh có họa cùng chia có phúc cùng hưởng để huynh muội bọn họ tiến thêm một bước...

(thiếu trang 156, 157 cuốn 3)

... Ngọc. Với công lực của Sở Thiên Thư sau khi phục hồi được phân nửa thì đã có thể đả thông kỳ kinh bát mạch cho Tề Tấu Ngọc rồi.

Nghĩ đến chuyện này Phi Phụng bất giác cảm thấy trong lòng có chút bất an. Nàng thầm nghĩ:

- “Chuyện này không được quang minh lắm, nếu để cho Vệ Thiên Nguyên biết được chân tướng thì sợ rằng chàng sẽ xem thường ta!”

Nàng lại xoay chuyển ý nghĩ:

- “Nhưng ta làm như thế cũng không thể gọi là hại người lợi ta. Thiên Nguyên không yêu sư muội của chàng thì Tề Tấu Ngọc có si tình luyến ái đến cũng vô ích. Dù Khương Tuyết Quân vẫn còn tại thế thì chắc chắn cô ta cũng không đồng ý lấy Sở Thiên Thư. Như vậy Sở Thiên Thư, Tề Tấu Ngọc càng có lý do để đồng bệnh tương lân. Nếu ta có thể tác hợp cho bọn họ thì cũng là một việc tốt nên làm thôi!”

Hai người trầm lặng đi được một đoạn nữa thì bỗng nhiên Vệ Thiên Nguyên quay lại, nói:

- Phi Phụng, sao nàng không nói gì cả vậy?

Phi Phụng nói:

- Chẳng phải hiền đệ của ta cũng không nói đó sao?

Vệ Thiên Nguyên thở dài rồi nói:

- Tâm tình của ta đang bồn loạn nên chẳng muốn nói gì cả. Nhưng ta có thể nghe nàng nói đấy.

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Tỷ tỷ chứ sao lại nàng!

Vệ Thiên Nguyên lắc đầu, nói:

- Chúng ta cứ xưng hô như trước đi, ta quen miệng rồi.

Phi Phụng lại mỉm cười, gật đầu nói:

- Cũng được, vậy chàng muốn nghe điều gì có thể giúp chàng thư thái?

Vệ Thiên Nguyên gượng cười, nói:

- Còn có chuyện gì có thể khiến ta thư thái được nữa?

- Chàng không nhớ đến tiểu sư muội của chàng sao? Tin rằng đến Dương Châu nhất định chàng sẽ gặp cô ta. Không chừng lúc đó cô ta có tin vui báo với chàng cũng nên.

- Tin vui gì?

- Thiên cơ bất khả lậu, đến lúc đó chàng sẽ tự biết.

- Nàng nói là hành sự đều khiến cho người ta cảm thấy thần bí khó lường. Được, vậy thì chúng ta gia tăng cước lực một chút để được sớm đến Dương Châu.

Lúc này vẻ ưu phiền của chàng dường như giảm đi mấy phần nhưng thần thái vẫn lạnh lùng nên chẳng hứng thú hỏi tiếp tin tức liên quan đến sư muội của chàng.

Phi Phụng cười thầm và nghĩ:

- “Chàng nào biết ngôi cổ miếu kia cũng chính là nơi sư muội chàng từng dưỡng thương. Nhưng đến Dương Châu, nếu sư huynh muội bọn họ gặp gỡ nói chuyện thì sợ rằng Tề Tấu Ngọc sẽ phán đoán được những việc ta đã làm. Ta phải dự liệu cách nói để đối phó mới được.”

Thì ra Vệ Thiên Nguyên và hai người bạn Sở Thiên Thư cùng dưỡng thương tại một ngôi cổ miếu. Nhưng đáng tiếc là khi Thượng Quan Phi Phụng đưa Vệ Thiên Nguyên đến đó thì Tề Tấu Ngọc và Sở Thiên Thư đã rời ngôi cổ miếu được hai ngày rồi.

*

* *

Lại nói đến Sở Thiên Thư và Tề Tấu Ngọc, hiện hai nhân vật này đang trên đường nam quy.

Sở Thiên Thư thấy Tề Tấu Ngọc có vẻ buồn bã không vui nên vẽ chuyện ra nói:

- Từ trước đến giờ nàng chưa từng đến Giang Nam phải không? Cảnh sắc ở Giang Nam phải nói là thiên hạ đệ nhất mà đặc biệt Dương Châu là danh thắng của Giang Nam, cùng nổi danh như Tô Châu, Hàng Châu. Thi nhân Đường triều là Đỗ Mục có một thi phẩm nói về Dương Châu thế này:

“Thanh Sơn ẩn ẩn thủy thiều thiều.

Theo tận Giang Nam thảo mộc điện.

Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ

Ngọc nhân hà xứ giáo xuy tiêu?”

Thi phẩm này có tựa đề là Ký Dương Châu Hàn Xước phán quan. (Gửi phán quan Hàn Xước ở Dương Châu).

Tạm dịch:

“Non xanh thấp thoáng nước phiêu diêu

Thu muộn Giang Nam cảnh tiêu điều

Hai bốn nhịp cầu soi bóng nguyệt

Phương nào người ngọc dạy thổi tiêu?”

Sở Thiên Thư ngâm xong thì phẩm thì nói tiếp:

- Ta biết nàng biết thổi tiêu, khi đến Dương Châu ta sẽ đưa nàng du ngoạn Nhị Thập Tứ Kiều và nàng sẽ dạy ta thổi tiêu nhé.

Tề Tấu Ngọc mỉm cười, nói:

- Ta không phải là ngọc nhân và cũng không thể dạy huynh thổi tiêu. Hiện giờ ta đang nghĩ đến hai câu thơ khác.

Sở Thiên Thư liền hỏi:

- Là hai câu nào?

Tề Tấu Ngọc chậm rãi đọc:

“Yếu triều thập vạn quan.

Ký lạc hướng Dương Châu.”

(Lưng đeo mười vạn quan

Cỡi hạc thẳng Dương Châu.)

Đọc xong nàng mỉm cười nói tiếp:

- Hiện giờ trên người ta không có lấy một trinh, đến Dương Châu có lẽ Sở huynh sẽ phá sản mất.

Sở Thiên Thư vội nói:

- Hình như nàng đã quên một chuyện rồi.

Tề Tấu Ngọc ngạc nhiên hỏi:

- Quên chuyện gì?

Sở Thiên Thư nói:

- Nàng quên nàng là muội muội của ta. Của ta tức là của nàng, làm sao nàng có thể nói với ta như vậy?

Tề Tấu Ngọc gượng cười nói:

- Nói thật nhé, ta thật không ngờ chúng ta lại có thể trở thành huynh muội. Thương thế của phụ thân huynh khá chưa? Phải chăng lão đã sớm hồi gia rồi?

Sở Thiên Thư biết người nàng muốn hỏi là ai. Khi bọn họ quay về kinh thành thì phụ thân của Sở Thiên Thư và kế mẫu của chàng đã sớm rời khỏi Chấn Viễn tiêu cục rồi.

Sở Thiên Thư nói:

- Khi chúng ta về đến kinh sư thì gia phụ và kế mẫu đã rời Chấn Viễn tiêu cục ba ngày rồi. Tổng tiêu đầu Thanh Hoài Viễn cũng cùng đi đến Dương Châu.

Tề Tấu Ngọc trầm nghĩ:

- “Quả nhiên là mẫu thân trở về Sở gia, có lẽ bà cũng biết phụ thân đã đi với Ngân Hồ. Ôi, mối nhân duyên giữa mẫu thân và phụ thân vốn không phải do tự nguyện nên dù không có Ngân Hồ xen vào thì sợ rằng hai người cũng không thể bạc đầu giai lão. Chỉ mong cho mẫu thân có thể yên tâm sống những năm tháng cuối đời, chuyện của lớp trưởng bối làm phận tiểu bối như ta cũng không nên can thiệp sâu vào.”

Nghĩ đoạn nàng hỏi:

- Tại sao Thang tổng tiêu đầu phải hộ tống lệnh tôn hồi gia, lẽ nào thương thế của lệnh tôn vẫn chưa bình phục?

Sở Thiên Thư tiếp lời:

- Nghe nói thương thế chưa hoàn toàn bình phục nhưng đã khá hơn nửa rồi. Tuy nhiên bệnh tình thực của gia phụ chỉ có Thang tổng tiêu đầu biết rõ thôi. Thang tổng tiêu đầu nói với võ lâm rằng thương thế của gia phụ vẫn còn khá nghiêm trọng.

Tề Tấu Ngọc ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

- Nếu Thang tổng tiêu đầu không nói vậy thì lão ta làm sao có lý do rời kinh sư?

- Chẳng phải lão ta muốn đến thị sát phân cuộc Dương Châu sao? Ta nghe một tiêu sư trong Chấn Viễn tiêu cục nói như thế mà.

- Không sai, đối với người trong tiêu cục thì lão nói như thế.

- Vậy tại sao lão ta phải dùng lý do đó? Nhằm đối phó với kẻ nào?

- Đối phó với chủ nhân Tiêu thế gia - Tiêu Chí Dao.

Tề Tấu Ngọc ngộ ra, nàng đưa ngón tay ra tính rồi nói:

- Khi chúng ta về đến kinh sư thì bọn họ đã đi ba ngày, như vậy có nghĩa là bọn họ đã rời kinh sư hai ngày trước khi cuộc chiến ở Bí Ma Nhai diễn ra?

Sở Thiên Thư gật đầu nói:

- Đúng thế.

Tề Tấu Ngọc nói:

- Ta hiểu rồi bọn họ muốn tránh cuộc chiến ở Bí Ma Nhai phải không?

- Không sai, Thang tổng tiêu đầu cũng giống như gia phụ không muốn động thủ với Vệ sư huynh của nàng. Thang tổng tiêu đầu và gia phụ là hảo bằng hữu. Điều này Tiêu Chí Dao thừa biết. Vì vậy lão ta đưa bằng hữu hồi hương dưỡng thương là chuyện đương nhiên. Tiêu Chí Dao không có lý do để ngăn cản.

- Ta muốn hỏi Sở huynh một chuyện, huynh thành thật trả lời nhé.

- Chuyện gì vậy?

- Khương tử tử chết rồi phải không?

- Sao nàng biết?

- Nói vậy là thật rồi, thảo nào tối hôm kia ta thấy mắt huynh đỏ hoe, có lẽ huynh đã khóc nhiều lắm.

Sở Thiên Thư lặng lẽ cúi đầu một lát rồi nói:

- Thương thế của nàng mới hồi phục, ta sợ nàng thương tâm nên mới giấu nàng.

Tề Tấu Ngọc thở dài rồi nói:

- Sở huynh thật là ngốc, huynh đau thương một mình há chẳng khó chịu lắm sao?

Nói đoạn nàng trầm nghĩ:

- “Hắn sợ ta thương tâm, e rằng không chỉ vì cái chết của Khương tử tử.”

Nên biết Tề Tấu Ngọc đã từng có thời xem Khương Tuyết Quân là tình địch, về sau vì thông cảm với những tai biến Khương Tuyết Quân gặp phải nên không những nàng không hận cô ta mà còn xem cô ta là bằng hữu. Nhưng bất luận thế nào thì sự giao tình giữa bọn họ cũng chỉ là miễn cưỡng mà thôi, chẳng thể nào so sánh với sự giao tình thâm sâu giữa Sở Thiên Thư và Khương Tuyết Quân.”

Tề Tấu Ngọc nghĩ tiếp:

- “Nghe tin bất hạnh của Khương tử tử thì đương nhiên khó tránh được nỗi thương tâm rồi. Nhưng hấn làm sao biết lòng ta cũng đang vô cùng bị thương?”

Dường như Sở Thiên Thư biết được tâm tư của Tấu Ngọc nên chàng nói:

- Muội muội, ta và nàng đều là người nên trước sau gì cũng phải một lần chết, vì vậy phạm việc gì cũng phải nhìn rộng ra mới được.

Tề Tấu Ngọc nói:

- Huynh yên tâm, ta cũng trải qua nhiều chuyện thương tâm rồi, bất hạnh gì ta cũng có thể chịu đựng được.

Ngừng một lát, nàng nói tiếp:

- Vì vậy huynh hãy nói thật cho ta biết đi.

Sở Thiên Thư hỏi lại:

- Nàng muốn biết điều gì?

Tề Tấu Ngọc nói:

- Ta muốn biết tình hình ở Bí Ma Nhai hôm đó, Khương tử tử chết như thế nào?

Sở Thiên Thư nói:

- Chẳng phải là nàng đã biết rồi sao?

Tề Tấu Ngọc nói:

- Ta chỉ nghe người ta nói tiếng được tiếng mất chứ chưa biết tường tận.

Sở Thiên Thư nói:

- Ta cũng chỉ nghe người khác nói lại thôi, sợ rằng cũng không tường tận như sự thực.

Tề Tấu Ngọc mỉm cười, nói:

- Bất luận thế nào thì huynh cũng biết rõ hơn ta.

Còn một câu nàng định nói nhưng không nói ra, đó là:

- Vì người khác đối với người không giữ kẽ như đối với ta.

Sở Thiên Thư chẳng biết làm thế nào nên đành nói tình hình ác chiến ở Bí Ma Nhai cho Tề Tấu Ngọc nghe, cuối cùng chàng nói:

- Nghe nói sau khi giết được cừu nhân thì Tuyết Quân uống độc được tự vận.

Tề Tấu Ngọc cả kinh, nói:

- Vì sao cô ta phải uống độc được tự vận?

Sở Thiên Thư thở dài, nói:

- Nàng hỏi ta nhưng ta biết hỏi ai đây? Ôi, trừ phi Tuyết Quân sư muội có thể hồi sinh từ cõi chết, thì sợ rằng thế gian này không còn ai biết được nguyên nhân bên trong.

Ngoài miệng chàng nói như vậy nhưng trong lòng chàng không nghĩ như thế. Chàng nghĩ là:

- “Nếu trên thế gian còn có một người biết thì người đó nhất định là Vệ Thiên Nguyên rồi. Nhưng dù Vệ Thiên Nguyên biết thì sợ rằng hắn cũng giấu kín như bưng chứ làm sao cho ta biết?”

Bỗng nhiên Tề Tấu Ngọc hỏi:

- Khi cô ta chết, Vệ sư huynh có ở bên cạnh cô ta không?

Sở Thiên Thư trầm ngâm một lát rồi nói:

- Nghe nói Tuyết Quân chết trong vòng tay của Vệ Thiên Nguyên.

Tề Tấu Ngọc bất giác thầm nghĩ:

- “Khương tử tử được chết trong vòng tay của người yêu thì cũng yên tâm nhắm mắt rồi.”

Trong lúc bi thương nàng cảm thấy lòng nổi lên mấy phần đố kỵ. Nàng hỏi:

- Thế ai lo liệu hậu sự cho cô ta?

Sở Thiên Thư nói:

- Nghe nói kỳ nữ Thượng Quan Phi Phụng xuất diện lo việc hậu sự cho cô ta.

Tề Tấu Ngọc buột miệng nói:

- Lại là Thượng Quan Phi Phụng không rõ lai lịch này! Nhưng Khương tử tử và cô ta chẳng qua chỉ quen biết nhau một lần, vậy tại sao để cho cô ta lo hậu sự của Khương tử tử?

Sở Thiên Thư nói:

- Nếu ta có mặt tại hiện trường thì nhất định ta phải đưa di thể cô ta về Dương Châu an táng chung với phụ mẫu cô ta. Nhưng khi đó, ôi...

Tề Tấu Ngọc tiếp lời:

- Tình hình khi đó thế nào?

Sở Thiên Thư buồn bã nói:

- Không những Vệ sư huynh của nàng thọ thương mà Tiễn đại tiên sinh, Tiễn nhị tiên sinh cũng đều bị thọ thương. Biết gia phụ là sư thúc của Tuyết Quân chỉ có mỗi sư đệ của Thang tổng tiêu đầu là Thang Hoài Nghĩa tại dương trường. Theo Thang Hoài Nghĩa nói thì lúc đó còn có nhiều kẻ muốn gây khó dễ với Vệ Thiên Nguyên, bọn này do Tiêu Chí Dao mời đến. May là có Thượng Quan Phi Phụng xuất diện dùng Ảo Kiếm Linh Kỳ trấn áp bọn yêu nhân do Tiêu Chí Dao mời đến, nhờ vậy mới kết thúc trường phong ba.

Tề Tấu Ngọc kinh ngạc hỏi:

- Thượng Quan Phi Phụng thần thông quảng đại như thế à? Có biết lai lịch của cô ta như thế nào không?

Sở Thiên Thư nói:

- Đã biết sơ lược về cô ta, đợi lát nữa sẽ nói nhé.

Tề Tấu Ngọc gật đầu, nói:

- Được, bây giờ huynh hãy nói tình hình lúc đó trước đi.

Sở Thiên Thư chậm rãi nói:

- Tuyết Quân chết trong vòng tay Vệ Thiên Nguyên nhưng Vệ Thiên Nguyên không cầm cự được lâu nên cũng ngã xuống. Tình thế lúc đó cực kỳ hỗn loạn. Thượng Quan Phi Phụng bảo người đưa bọn họ xuống núi, vì cô ta cứu Vệ Thiên Nguyên nên Thang Hoài Nghĩa cũng không ngăn cản. Vả lại Thang Hoài Nghĩa phải lo liệu cho Tiễn đại tiên sinh nên không theo xuống núi được. Theo một tiêu sư xuống núi trước nói lại thì dưới chân núi có một cỗ xa mã chờ sẵn và di thể Khương Tuyết Quân được đưa lên xe chở đi.

Tề Tấu Ngọc vội hỏi:

- Thế thì Vệ sư huynh của ta đâu? Thương thế chàng ra sao, lúc hạ sơn có tỉnh không?

Sở Thiên Thư nói:

- Tiêu sư kia đang bỏ chạy nên không dám bước tới xem. Cũng chẳng biết Vệ Thiên Nguyên có tỉnh hay không nhưng tiêu sư kia nhìn thấy Vệ Thiên Nguyên được Thượng Quan Phi Phụng dìu xuống núi rồi cùng lên một cỗ xe khác.

Tề Tấu Ngọc lo lắng hỏi:

- Vậy thì hiện tại Vệ sư huynh của ta đang ở đâu? Sở huynh không biết sao?

Sở Thiên Thư thở dài rồi nói:

- Có một câu ta muốn nói cho nàng nghe nhưng nàng chớ trách ta đa nghi đấy nhé. Theo Thang Hoài Nghĩa nói thì hình như giao tình của bọn họ rất không bình thường.

Tề Tấu Ngọc nói:

- Đương nhiên rồi nếu không thì làm sao cô ta toàn tâm toàn ý giúp Nguyên ca.

Sở Thiên Thư nói:

- Lần này cô ta dùng Ảo Kiếm Linh Kỳ giúp Vệ Thiên Nguyên, sợ rằng còn có hàm ý khác.

Tề Tấu Ngọc không hiểu gì cả, nàng ngăn người giầy lát rồi nói:

- Cái gì là hàm ý khác?

Sở Thiên Thư nói:

- Tiễn đại tiên sinh biết lai lịch của cô ta và lão đã nói cho Thang Hoài Nghĩa biết. Cuối cùng Thang Hoài Nghĩa cũng nói cho ta biết tất cả. Trước tiên ta hỏi nàng, nàng có biết Ảo Kiếm Linh Kỳ là vật gì không?

Tề Tấu Ngọc lắc đầu, nói:

- Ta đang muốn hỏi huynh đây?

Sở Thiên Thư nói:

- Ta nghĩ rằng gia gia của nàng đã từng nói cho nàng biết, nhưng nếu nàng chưa biết thì ta phải nói từ đầu. Trên đỉnh núi Côn Luân có một nhà họ Thương Quan ẩn cư, đây là một thế gia võ học trứ danh ở Tây Vực. Kiếm pháp của bọn họ kỳ ảo vô cùng, do vậy mới xưng là “Ảo kiếm”. Thượng Quan Phi Phụng là nữ nhi của Thượng Quan thế gia. Phụ thân cô ta là Thượng Quan Vân Long, nghe nói kiếm pháp của lão ta linh diệu đến độ hình như là thiên hạ vô địch.

Tề Tấu Ngọc nghe hai chữ “hình như” thì buột miệng hỏi:

- Phải chăng còn có nhân vật có thể hóa giải ảo kiếm của Thượng Quan thế gia?

Sở Thiên Thư nói:

- Không sai, người đó chính là gia gia của nàng?

Tề Tấu Ngọc vô cùng hứng thú, nàng nói:

- Từ trước đến giờ gia gia chưa từng nói về chuyện tử kiếm này, huynh có thể nói cho ta biết rõ hơn một chút không?

Sở Thiên Thư nói:

- Theo Tiền đại tiên sinh thì cuộc tử thí kiếm pháp đó xảy ra từ hai mươi năm trước. Khi đó Thượng Quan Vân Long vừa luyện thành ảo kiếm nên gia gia của nàng tìm lên núi Côn Luân tử kiếm với lão ta. Sau khi tiếp được mười ba chiêu chín mốt thức kiếm pháp kỳ ảo thì Thượng Quan Vân Long xuất chiêu thứ mười bốn. Đây là chiêu cuối cùng trong kiếm pháp gia truyền của Thượng Quan Vân Long. Gia gia của nàng vốn không thể nào chống đỡ nổi, tình thế không thể không thọ thương. Cũng may là nội công của gia gia nàng cao cường hơn Thượng Quan Vân Long nên dùng nội lực phong bế kiếm thế của đối phương. Mũi kiếm của Thượng Quan Vân Long chỉ còn cách ngực gia gia nàng ba tấc nhưng không thể đâm vào thêm một phân nào nữa. Cả hai phá lên cười một tràng và chấp nhận bất phân thắng bại. Tuy nhiên niên kỷ của gia gia nàng cao hơn Thượng Quan Vân Long nhiều, công lực cũng hơn hai mươi năm nên mới có thể đấu bình thủ. Còn trên phương diện kiếm pháp thì e rằng phải thừa nhận kiếm pháp của Thượng Quan Vân Long là thiên hạ vô địch.

Tề Tấu Ngọc trầm nghĩ:

- “Thảo nào gia gia bế môn phong kiếm từ hai mươi năm trước, xem ra chuyện tử kiếm thua Thượng Quan Vân Long cũng là một nguyên nhân. Sợ rằng cuộc tử kiếm đó cũng là chuyện lần đầu tiên lão mất thể diện nên chẳng trách lão không muốn nói cho ta nghe.”

Nghĩ đoạn nàng hỏi:

- Thế linh kỳ là vật gì?

Sở Thiên Thư nói:

- Linh kỳ là kỳ hiệu của Thượng Quan thế gia, giống như mỗi đại tiêu cục nổi tiếng đều có tiêu kỳ của riêng mình vậy.

Ngừng một lát chàng nói tiếp:

- Thượng Quan Vân Long ẩn cư tại núi Côn Luân, tuy rất ít khi hạ sơn nhưng được mười ba môn phái ở Tây Vực tôn làm tông chủ. Người trong võ lâm Tây Vực đều thuộc lòng bốn câu thế này: “Côn Luân sơn thượng, ảo kiếm linh kỳ. Bất phụng linh kỳ, ảo kiếm diệt chi.”

Tề Tấu Ngọc nói:

- Nói vậy có nghĩa Thượng Quan Vân Long là nhân vật đệ nhất trong võ lâm Tây Vực à?

Sở Thiên Thư nói:

- Lão ta không chỉ uy trấn Tây Vực làm tông chủ mười ba môn phái vùng này suốt hai mươi năm qua mà còn rất nhiều nhân vật đầu não trong võ lâm hắc bạch lưỡng đạo ở Trung

Nguyên cũng biết đến bốn câu nói kia. Có thể cao thủ danh môn chính phái không sợ gì Ảo Kiếm Linh Kỳ của lão ta, nhưng người trong tà phái mà nghe danh Ảo Kiếm Linh Kỳ thì lập tức hồn tiêu phách tán.

Tề Tấu Ngọc nói:

- Thảo nào Thượng Quan Phi Phụng vừa xuất Ảo Kiếm Linh Kỳ thì những cao thủ được Tiêu Chí Dao mời đến từ tam sơn ngũ nhạc không dám làm khó dễ Vệ sư huynh nữa. Nhưng Sở huynh nói cô ta xuất Ảo Kiếm Linh Kỳ cứu Vệ sư huynh là còn có hàm ý khác, vậy đó là hàm ý gì?

Sở Thiên Thư nói:

- Ta đã nói linh kỳ là kỳ hiệu của Thượng Quan thế gia và Thượng Quan Vân Long rất ít khi sử dụng vì lão ta không cần xuất kỳ hiệu mà vẫn có thể hiệu lệnh võ lâm Tây Vực. Nhưng ngoài việc hiệu lệnh võ lâm ra, thì linh kỳ còn có một công dụng nữa.

Tề Tấu Ngọc thấy chàng dường như muốn nói nhưng không nói ra, bất giác nghi ngờ nên hỏi:

- Đừng có vòng vo tam quốc nữa, mau nói ra xem. Còn có công dụng gì nữa?

Sở Thiên Thư nói:

- Giống như tiêu kỳ của tiêu cục, tiêu cục kỳ là dùng để bảo vệ tiêu ngân của bản tiêu cục, còn linh kỳ của Thượng Quan thế gia nếu không do đích thân Thượng Quan Vân Long dùng để hiệu lệnh võ lâm mà do người nhà của lão sử dụng thì chỉ có một ý nghĩ là báo cho người khác biết mình là người của Thượng Quan thế gia.

Tề Tấu Ngọc chau mày nói:

- Huynh nói dài dòng như vậy khiến ta không thể nào hiểu rõ được. Thượng Quan Vân Long chỉ có một nữ nhi, thế... thế...

Sở Thiên Thư lắc đầu, nói:

- Xin lỗi, ta chỉ có thể nói đến chừng đó, nàng không hiểu được thì cũng đành vậy.

Tề Tấu Ngọc trầm ngâm một lát rồi reo lên:

- Ta hiểu rồi, vị Thượng Quan cô nương này đã xem Vệ sư ca là một thành viên của Thượng Quan thế gia, cô ta làm như vậy tức là... tức là nói...

Lòng nàng bất giác tái tê nên lời nói cũng tắt theo.

Hồi lâu sau nàng vừa như tự nói vừa như hỏi Sở Thiên Thư:

- Không biết Vệ sư huynh đã biết dụng ý xuất linh kỳ của cô ta hay chưa?

Sở Thiên Thư nói:

- Ta không phải là Vệ sư huynh của nàng nên câu này phải hỏi chính hấn mới biết được.

Tề Tấu Ngọc thấy ánh mắt của Sở Thiên Thư hình như có vẻ lạnh lùng với mình nên vội nói:

- Sở huynh, huynh đừng giấu ta nữa, ta biết ý huynh muốn nói là gì rồi!

Sở Thiên Thư nói:

- Nàng chớ có đoán già đoán non.

Tề Tấu Ngọc nói:

- Cái gì là đoán già đoán non, huynh cho rằng không nói ra là ta không biết sao?

Sở Thiên Thư liền bảo:

- Nàng biết được gì nào?

Tấu Ngọc mỉm cười, nói:

- Nếu huynh xem ta là muối muối thì huynh nên cho muối biết chân tướng, muối chịu đựng được mà! Vệ sư huynh và vị Thượng Quan cô nương kia đã có tư tình rồi phải không?

Thì ra, nàng đã biết nhưng trước khi được chứng thực thì nàng vẫn chưa dám tin mà thôi. Cái “biết” của nàng chỉ là tai nghe chứ chưa được mắt thấy. Tối hôm nàng và Sở Thiên Thư về đến Bắc Kinh thì hai người cùng trú ở Chấn Viễn tiêu cục và trong lúc vô tình nàng nghe hai tiêu sư nói chuyện này.

Một người nói:

- Nói như vậy có nghĩa Tiễn đại tiên sinh tuy bảo vệ được tiểu tử kia, nhưng tiểu tử đó là chính hay là tà vẫn chưa biết được.

Người kia nói:

- Đúng thế, dù chuyện báo thù của hãn không phải là vô nghĩa nhưng hãn cũng là một hán tử bạc tình. Ôi, tình nhân cũ của hãn là một mỹ nhân tuyệt sắc trong võ lâm, thế mà hãn ruồng bỏ như vậy, thật là đáng thương.

Tiêu sư thứ nhất mỉm cười, nói:

- Tiểu tử này thật là có diễm phúc, vừa mất người tình cũ thì lại có ngay tình nhân mới.

Hai tiêu sư nói đến đây thì Tề Tấu Ngọc xuất hiện thế là bọn họ lập tức ngừng câu chuyện nhưng nét cười cổ quái vẫn tồn tại trên hai khuôn mặt. Tề Tấu Ngọc dù có hồ đồ cũng phán đoán được “tiểu tử” mà bọn họ nói là ai. Bây giờ phán đoán của nàng càng được ngữ khí và thần sắc của Sở Thiên Thư chứng thực.

Nàng cắn chặt môi khiến khóe miệng rướm máu, trái tim thơ ngây cũng đang nhỏ từng giọt máu bi thương. Nàng không những thương tâm cho chính mình mà còn thương cảm cho Khương Tuyết Quân. Nàng thầm nghĩ:

- “Tại sao chàng lại có thể là người như thế? Một kẻ bạc tình như thế?”

Tuy nghĩ vậy nhưng nàng không muốn tin, ngàn vạn lần không muốn tin! Cho dù nàng đã cảm nhận được sự không ổn từ sắc diện của Sở Thiên Thư nhưng nàng vẫn ôm chặt hy vọng mong manh, hy vọng Sở Thiên Thư nói ra không phải như thế. Thậm chí là một lời nói dối để lừa nàng cũng không được.

Sở Thiên Thư nhìn nàng bằng ánh mắt thông cảm và nói:

- Không sai, ta cũng nghe người ta nói như vậy. Nhưng lời người khác nói vị tất đủ để tin, nàng cứ xem như là chưa nghe thấy gì. Cũng may là nàng chưa nhận sự thương hại của hãn.

Tề Tấu Ngọc không muốn tin Nguyên ca của nàng là người như thế nhưng nàng không thể không tin. Do vậy nàng thở dài rồi nói:

- Đủ tin cũng tốt, không đủ tin cũng tốt. Sở huynh, huynh nói tiếp đi.

Sở Thiên Thư nói:

- Chuyện nàng muốn biết, ta đã nói hết rồi.

Tề Tấu Ngọc nói:

- Không, ta biết huynh còn người chuyện chưa nói. Thoạt tiên, huynh đã bảo ta đừng trách huynh đa nghi. Vậy chuyện gì khiến huynh đa nghi? Chuyện đó huynh chưa nói ra phải không?

Sở Thiên Thư bị nàng đưa vào thế chẳng đặng đừng nên đành nghĩ:

- “Một ngày nào đó rồi nàng cũng biết chân tướng sự việc thôi. Nói cho nàng biết ngay bây giờ để nàng dứt bỏ si tình đối với Vệ Thiên Nguyên cũng tốt vậy. Dù khó tránh khỏi một lần thương tâm nhưng như thế không chừng còn tốt hơn là cứ để nàng tiếp tục theo đuổi một mối tình mà vĩnh viễn không có kết quả!”

Nghĩ đoạn, chàng nói:

- Đó chỉ là sự phán đoán của người khác, thậm chí còn có thể xem là những lời đơm đặt.

Tề Tấu Ngọc nói:

- Là đơm đặt hay là sự thật ta sẽ tự phán đoán. Huynh cứ nói ra đi.

Sở Thiên Thư nói:

- Trong tiêu cục có người bàn luận rằng sở dĩ Khương Tuyết Quân uống độc được tự vận là vì cô ta đã biết Vệ Thiên Nguyên yêu thương người khác rồi.

Tề Tấu Ngọc nói:

- Phải chăng người nói đó là Thang Hoài Nghĩa?

Sở Thiên Thư gật đầu, nói:

- Không sai, lão ta có mặt tại trường ác chiến ở Bí Ma Nhai hôm đó. Lão nói hôm đó Vệ Thiên Nguyên và Thượng Quan Phi Phụng sánh vai quyết chiến, thái độ có phần thân thiện. Vì thế, lão cho rằng nếu hôm đó Vệ Thiên Nguyên không thọ thương thì hẳn cũng sẽ đi tới Thượng Quan Phi Phụng thôi.

Tề Tấu Ngọc nói:

- Nhưng Khương tử tử đã chết trong vòng tay Vệ sư huynh.

Sở Thiên Thư nói:

- Dù sao thì bọn họ cũng từng có tình cảm với nhau nhiều năm, trong lúc Khương Tuyết Quân lâm chung thì Vệ Thiên Nguyên cũng không khỏi có chút hối hận? Vả lại việc Tuyết Quân chết trong vòng tay hắn cũng chính là một cách trừng phạt đối với hắn!

Tề Tấu Ngọc rùng mình, hỏi lại:

- Trừng phạt?

Sở Thiên Thư nói tiếp:

- Cô ta muốn hắn vĩnh viễn mang nợ tình, đó chẳng phải là sự trừng phạt nặng nhất sao?

Tề Tấu Ngọc lại rùng mình lần nữa, nói:

- Không, ta biết tính cách của Tuyết Quân tử tử, cô ta không thể rắp tâm bắt Nguyên ca phải chịu trừng phạt như vậy. Cô ta chết và muốn chết trong vòng tay của Nguyên ca, điều đó chỉ có thể biểu hiện cho thâm tình của cô ta với Nguyên ca sống chết không rời nhau.

Sở Thiên Thư nói:

- Những điều ta nói chỉ là lời bàn luận của người khác, ta cũng tin là Tuyết Quân không thể rắp tâm như vậy. Nhưng cô ta có ý này hay không là một chuyện khác.

Chàng vốn có điều muốn nói tiếp nhưng thấy song mục Tề Tấu Ngọc rưng rưng ngấn lệ nên chàng không nhẫn lòng nói ra.

Nhưng cố nhiên Tề Tấu Ngọc biết chàng muốn nói gì, và nàng cũng đang nghĩ như thế:

- “Không sai, dù Tuyết Quân tử tử không có ý đó nhưng nếu Nguyên ca còn có lương tâm thì làm sao chàng có thể bắt chung tình như vậy?”

Nàng lại nghĩ tiếp:

- “Ôi, nếu như Nguyên ca yêu Thượng Quan cô nương thật thì quả là đắc lỗi với Tuyết Quân tử tử. Người chịu thương tâm nhất có lẽ là cô ta. Ôi, chết trong vòng tay tình nhân tuy là một thứ hạnh phúc, nhưng nếu tình nhân đã sớm thay lòng thì không thể nói như vậy được. Nếu là ta, thì nhất định ta không thể làm chuyện ngốc nghếch như thế. Nhưng cũng không thể là ta, vì xưa nay Nguyên ca chưa hề đối xử với ta như Tuyết Quân tử tử.”

Tuy nhiên nàng hiểu rất rõ ý nghĩ câu: “cũng may là nàng chưa nhận sự thương hại của hấn” mà Sở Thiên Thư vừa nói. Đúng vậy, không yêu thì lấy đâu ra thương hại? Từ ngày đầu tiên Vệ Thiên Nguyên đến Tề gia của nàng thì chàng đã xem nàng là một tiểu muội muội rồi!

Bất giác Sở Thiên Thư có chút lo lắng, chàng nói:

- Muội muội, việc đã qua rồi nàng không nên nghĩ tới nó nữa.

Chẳng biết Tề Tấu Ngọc có nghe câu này của chàng hay không, nàng bỗng nhiên nói:

- Sở huynh, huynh thật là tốt!

Sở Thiên Thư giật mình, hỏi lại:

- Ta có gì tốt?

Tề Tấu Ngọc nói:

- Tuyết Quân tử tử chết rồi ta biết huynh cũng rất thương tâm nhưng huynh không những kiềm chế được thương tâm của mình mà còn chiếu cố và sợ ta đau lòng!

Sở Thiên Thư lòng rất bi thống nhưng miễn cưỡng mỉm cười, nói:

- Nàng là muội muội của ta, đương nhiên ta không nhẫn tâm thấy nàng bị thương.

Bỗng nhiên Tề Tấu Ngọc có một cảm giác “hoạt kê”, nàng nghĩ:

- “Nguyên ca mới giống ca ca của ta thật sự, còn ‘ca ca’ này xem ra có vẻ khó hiểu. Nhưng hình như hấn đối với ta còn tốt hơn Nguyên ca.”

Tuy nghĩ thế nhưng do “ca ca” này đến quá đột ngột nên hiện tại nàng vẫn chưa quen gọi Sở Thiên Thư là ca ca.

Sở Thiên Thư thấy nàng im lặng thì buột miệng hỏi:

- Nàng đang nghĩ đến Vệ sư huynh của nàng phải không?

Tề Tấu Ngọc mím chặt môi rồi bật nói:

- Ta... ta không biết nữa.

Sở Thiên Thư nói:

- Nếu nàng xem ta như một ca ca thì ta có một chuyện muốn thỉnh cầu nàng.

- Huynh nói xem.

- Nếu nàng muốn khóc thì hiện tại có thể khóc nức nở một hồi, ta đã thử rồi, sau khi khóc thì mọi chuyện sẽ tốt hơn.

Tề Tấu Ngọc không khóc mà nàng ngược nhìn chân trời xa như đang nghĩ đến tâm sự gì đó.

Sở Thiên Thư nhỏ nhẹ nói:

- Muội muội chớ si tưởng như thế nữa, cứ tiếp tục thế này sẽ làm hại bản thân thôi.

Nghe lời ca ca, mau khóc một trận đi.

Lúc nà Tề Tấu Ngọc mới quay lại, chậm rãi nói:

- Huynh thỉnh cầu ta một chuyện chỉ là muốn ta khóc một trận phải không?

Sở Thiên Thư nói:

- Nhưng ta muốn sau khi khóc xong thì nàng sẽ bình tâm trở lại như ban đầu.

- Như ban đầu là như thế nào?

- Là một tiểu cô nương hoạt bát hồn nhiên.

- Chẳng phải huynh từng nói là muốn ta quên đi quá khứ đó sao?

- Quên quá khứ là quên đi những chuyện không vui, còn hiện tại ta rất mong thấy nàng vui vẻ hồn nhiên.

- Sao huynh không nói đơn giản rõ ràng một chút, huynh muốn ta quên đi một người phải không?

- Muốn quên đi một người là chuyện không dễ, nhưng...

- Nhưng huynh hy vọng là ta có thể từ từ quên người đó, đúng không?

Sở Thiên Thư không đáp mà chỉ khẽ gật đầu.

Tề Tấu Ngọc liền hỏi:

- Tại sao vậy?

Sở Thiên Thư nghĩ:

- “Nàng vẫn chỉ mơ hồ hồ hồ như thế, nếu không cảnh tỉnh nàng e rằng không xong.”

Nghĩ đoạn chàng nói:

- Dù nàng có tưởng nhớ hấn thì sợ rằng từ nay về sau cũng khó gặp được hấn. Trừ phi nàng đi Côn Luân, nhưng Côn Luân sơn và Dương Châu cách nhau cả vạn dặm. Lộ trình xa vời vợi cũng không sao, chỉ có điều trên núi Côn Luân còn có Thượng Quan cô nương.

Từ Trung Nhạc chợt hỏi:

- Huynh quên Khương tỷ tỷ rồi sao?

Sở Thiên Thư nói:

- Ta và nàng không giống nhau.

Tề Tấu Ngọc hỏi lại:

- Có gì không giống? Không phải là huynh cũng vĩnh viễn không gặp được cô ta sao?

Sở Thiên Thư ngó người, nói:

- Nàng nói cũng phải, ta với cô ta là tử biệt, còn nàng với hắn là sinh ly. Đây là điểm tương đồng. Nhưng...

Tề Tấu Ngọc hỏi tiếp:

- Nhưng gì nữa? Huynh không yêu Khương tử tử chẳng?

Sở Thiên Thư thở dài rồi nói:

- Ta không phủ nhận ta từng ái mộ cô ta, nhưng chỉ là ái mộ mà thôi. Sau khi ta biết lòng cô ta chỉ có Vệ sư huynh của nàng thì ta không còn ý tưởng đó nữa. Ta và cô ta chẳng qua là nghĩa đồng môn, còn cô ta đối với Vệ sư huynh của nàng thủy chung như một, xưa nay chưa hề thay lòng.

Ý Sở Thiên Thư muốn nói Vệ Thiên Nguyên là một hán tử bạc tình nên không đáng để Tề Tấu Ngọc hoài niệm.

Tề Tấu Ngọc cũng ngẫm thở dài trong lòng, nàng nghĩ:

- “Nguyên ca có phụ tình Khương tử tử hay không ta không biết. Nhưng từ trước đến giờ lòng chàng chỉ có mỗi một Khương tử tử mà thôi. Ôi, ta và Sở ca ca quả thật là đồng bệnh tương lân rồi.”

Bất chợt nàng ngẩng đầu lên nói với Sở Thiên Thư:

- Huynh sai rồi! Nguyên ca trở về cũng tốt, không trở về cũng tốt, ta không hận chàng! Nếu có hận thì cũng hận chính ta thôi! Hận ta là không khóc được một trận để phát tiết.

Dường như Sở Thiên Thư cảm nhận được ý nghĩa trong lời nói của nàng, chàng nói:

- Nàng... nàng hận chính mình à?

Tề Tấu Ngọc nói:

- Không sai, hận chính bản thân ta. Quá khứ của ta đúng như huynh nói là hồn nhiên vui vẻ nhưng kỳ thực đó là ấu trĩ. Nguyên ca luôn xem ta như một tiểu sư muội, nhưng ta lại cam lòng lưu luyến chàng. Năm ngoái, khi chàng đến Lạc Dương ngăn cản không cho Khương tử tử lấy Từ Trung Nhạc thì ta đã khóc trước mặt chàng mong chàng không nên đi làm chuyện đó, nhưng chàng lại không nghe lời khuyên của ta. Bây giờ chàng lại đi với Thượng Quan cô nương, ta biết là cũng không thể nào khuyên được chàng. Nhưng lần này ta không thể khóc được nữa.

Nói ra được tâm sự tích tồn trong lòng nên dù không khóc nhưng sắc diện của nàng đã bớt thâm trầm hơn trước rất nhiều.

Sở Thiên Thư hỏi:

- Nàng không hận người khác sao?

Tề Tấu Ngọc nói:

- Thật lòng mà nói thì ta cũng có chút hận Thượng Quan cô nương. Hận cô ta đã cướp Nguyên ca trong tay Khương tử tử.

Sở Thiên Thư nói:

- Ta không thể nói chữ hận đối với cô ta nhưng ta cũng có ít nhiều hoài nghi.

Tề Tấu Ngọc ngạc nhiên hỏi:

- Hoài nghi?

- Đúng vậy! Hôm đó chúng ta không tìm thấy cô ta nhưng lại gặp tiểu yêu nhân Vũ Văn Hạo của Bạch Đà Sơn tại chỗ ở của cô ta. Tại sao lại có sự ngẫu nhiên như thế?

- Phải chăng huynh hoài nghi cô ta và tiểu yêu nhân kia có sự cấu kết?

- Thượng Quan thế gia của cô ta vốn đứng giữa chính - tà. Bạch Đà Sơn chủ cũng là nhân vật ở Tây Vực nên việc tiểu yêu nhân kia hành sự theo chỉ thị của cô ta cũng không có gì lạ.

- Vậy kẻ nào cho chúng ta Bích Linh Đan?

- Cũng có khả năng là Thượng Quan cô nương. Cô ta chỉ thị tiểu yêu nhân dả thương chúng ta rồi ngấm cứu chúng ta. Như vậy, thứ nhất là có thể đưa chúng ta ra khỏi kinh sư để tránh việc nằng chọc tay vào chuyện giữa cô ta và Vệ Thiên Nguyên. Thứ hai, nếu âm mưu của cô ta bại lộ thì chúng ta cũng phải cảm kích ơn cứu mạng của cô ta.

Tề Tấu Ngọc cả kinh, nói:

- Nếu thật như lời huynh nói thì lòng dạ và mưu kế của cô ta thật là đáng sợ!

Kỳ thực Thượng Quan Phi Phụng không xấu như bọn họ tưởng tượng, nhưng phán đoán của bọn họ cũng có thể nói là đúng một phần nhỏ.

Tề Tấu Ngọc thở dài rồi nói tiếp:

- Xem ra để đoạt được người mình yêu thương thì Thượng Quan cô nương phí tâm không ít. Nhưng còn có một chuyện ta nghĩ không ra.

Sở Thiên Thư hỏi:

- Chuyện gì?

Tề Tấu Ngọc nói:

- Tại sao cô ta phải đưa linh cữu Khương tử tử về Tây Vực? Lẽ nào cô ta không sợ Vệ sư huynh nhìn vật mà nghĩ đến người? Ta không tin là Vệ sư huynh đã quên Khương tử tử, đặc biệt là Khương tử tử đã chết trong vòng tay chàng.

Sở Thiên Thư nói:

- Di thể của Tuyết Quân là do cô ta thu liệm, nhưng chưa chắc linh cữu được đưa về Tây Vực.

Từ Trung Nhạc hỏi:

- Thế huynh nói cô ta sẽ chôn cất Khương tử tử ở một nơi nào đó à? Nhưng trước sau gì Vệ sư huynh cũng sẽ hỏi đến chuyện đó. Bởi lẽ, nếu chàng không thể đích thân lo hậu sự cho Khương tử tử thì làm sao chàng yên tâm được?

Sở Thiên Thư nói:

- Đó là chuyện của bọn họ. Thượng Quan cô nương rất có khả năng ứng biến nên chắc chắn là cô ta sẽ có cách đối phó với Vệ sư huynh của nàng. Chúng ta bất tất phải vì cô ta mà lo chuyện không đâu.

Chàng dự đoán Thượng Quan Phi Phụng tất sẽ có cách ứng phó với Vệ Thiên Nguyên là rất chính xác. Nhưng chàng không thể nào ngờ rằng Thượng Quan Phi Phụng nói dối với Vệ Thiên Nguyên là linh cữu của Khương Tuyết Quân do chàng vận chuyển về Dương Châu.

Tề Tấu Ngọc khẽ gật đầu rồi nói:

- Huynh nói cũng phải, nhưng chỉ cần Thượng Quan cô nương yêu thương Vệ sư huynh và đem hạnh phúc cho chàng thì ta cũng không thể hận cô ta.

Qua sự khuyên giải của Sở Thiên Thư thì quả nhiên Tề Tấu Ngọc bớt đi ưu tư. Chưa đến Dương Châu nhưng sắc diện của nàng đã tươi cười rạng rỡ hẳn lên.

*
* *

Vệ Thiên Nguyên và Thượng Quan Phi Phụng cải dung dịch mạo và mỗi người ôm lấy tâm sự của mình mà đồng hành đến Dương Châu. Tuy mỗi người đều có tâm sự nhưng cùng đồng hành nên cảm tình giữa hai người cũng tăng tiến từng ngày.

Vệ Thiên Nguyên rất thông thuộc chuyện trên giang hồ còn Thượng Quan Phi Phụng có kiến văn quảng bác hơn chàng nên hai người hết nói chuyện ân oán trên giang hồ thì nói sang chuyện kỳ nhân dị sĩ trong võ lâm. Nhờ vậy trên lộ trình không đến nỗi tẻ nhạt. Bình sinh Vệ Thiên Nguyên chưa từng kết giao một bằng hữu chân chính, chàng và Khương Tuyết Quân chỉ là Thanh Mai Trúc Mã lúc thiếu thời, sau khi xa nhau thì gặp ít xa nhiều. Lần này được cùng Phi Phụng vạn lý đồng hành tuy chưa thể nói là chàng đã yêu Phi Phụng nhưng cũng dần dần cảm thấy tình cảm thật đáng quý. Thậm chí có thể kết làm tri kỷ.

Chẳng mấy lúc bọn họ đã từ phương bắc đầy băng tuyết đến Giang Nam đầy ánh xuân quang ấm áp rồi. Lúc này chính là mùa trăm hoa đua nở, chim ca bướm lượn. Mùa này phương bắc đã tan băng nên những làn gió ấm áp của Giang Nam càng làm cho khách nhân như say như đắm. Cõi lòng băng giá của Vệ Thiên Nguyên cũng vô tình ấm áp trở lại theo cảnh sắc tuyệt đẹp của thiên nhiên.

Thật là:

“Xuân phong xuy đặc tình hoài nhiệt.

Cựu mộng như yêu mạc tái tâm.”

Tạm dịch:

“Gió xuân thổi ấm lòng băng giá.

Mộng xưa như khói chớ nên tìm.”

- - o O o - -